

O počátku evangelia a jak to bude dál

V zdejme chválu tomu, jenž jest pravým světlem všemu živému na téhle zemi. Zpívejte k jeho slávě, jak nejlíp dovedete, oslavujte jeho milosrdenství a přijměte jeho pozvání, abyste odložili všechno, co vás tíží na duších, abyste na chvíli utišili všechny starosti, které se ve vás překřikují a abyste svá srdce otevřeli Boží milosti.

Mk 16,1-8: Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat. Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu. Říkaly si mezi sebou: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?“ Ale když vzhlédly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký. Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. Řekl jim: „Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položily. Ale jděte, řekněte učedníkům, zvláště Petrovi: ‚Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.‘“ Ženy šly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, neboť se bály.

1 K 15,1-11 Chci vám připomenout, bratří, evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, které je základem, na němž stojíte, a skrze něž docházíte spásy, držíte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval – vždyť jste přece neuvěřili nadarmo. Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratří najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakubovi, potom všem apoštolům. Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně. Vždyť já

jsem nejmenší z apoštolů a nejsem ani hoden jména apoštol, protože jsem pronásledoval církev Boží. Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo; více než oni všichni jsem se napracoval – nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou. Ať už tedy já, nebo oni – tak zvěstujeme a tak jste uvěřili.

I. Začátek

„Počátek evangelia Ježíše Krista, Syna Božího,“ nadepsal evangelista Marek vyprávění, které je v Bibli. Je o Ježíšovi, jemuž se tu přezdívá Kristus – to není jeho příjmení, to slovo znamená, že zrovna od něj čekáme něco důležitého: řešení života, abychom ho nežili marně a špatně a zbytečně. Je to celé od Boha, jenž nás vysvobozuje z moci zla, a jmenuje se to evangelium, což znamená, že je to něco, co člověk rád uslyší. „Tak začínáme,“ píše Marek. Kdo by hledal, kde je v té knize zapsán „konec evangelia“, nenajde ho. Úplně všechno, co se tu až do konce knížky vypráví, je jen začátek. Jak to bude pokračovat, to se uvidí, ale měli byste být u toho.

Není to dlouhé čtení. Patnáct stručných kapitol, které dospějí až k Ježíšově smrti na kříži. „Tak tohle byl opravdu Syn Boží,“ hlesl pod křížem jakýsi voják, kterému tím docvaklo, co dřív ve vyprávění říkal jen Bůh. Už to někomu z lidí došlo.

Poslední, šestnáctá kapitola potvrzuje, že přesně o to jde (abychom tomu my lidi porozuměli – nebo spíš přišli na chuť, protože porozumět se tomu moc nedá). To bylo tak: dvě ženy se vypravily na hřbitov, aby dokončily páteční poněkud kvapný pohřeb, a přemítaly, jak se dostanou do hrobu, když je na něm kámen, se kterým nikdo nehne. Přijdou tam a hele, on ten kámen někdo odvalil. V hrobce sedí kdosi, koho neznaly, nepředstavil se jim, jen jim řekl, ať se nebojí a že tu Ježíš není. A že šel napřed na smluvené místo a tam se s ním můžeme sejít. Učedníci to nevědí, protože se včera rozprchli a jsou někde poschovávaní, slyší to jen dvě ženy, ty se to však bojí někomu říct. To jich na tom

smluveném setkání asi moc nebude, když je to tak. Pak tedy nezbyvá, než aby se toho příběhu chopili čtenáři. Lidi by přece měli vědět, proč se Ježíš nebránil smrti: Kvůli tomu, abychom my měli jeho radost ze života, kterou nám odkázal.

II. Jak je svět vzhůru nohama

Markovu předlohu pak docela zdařile převyprávěli další spisovatelé. Jeden z nich (Matouš) zalidnil vyprávění u prázdného hrobu dalšími postavami. Nastalo zemětřesení, neboť anděl Páně (zářivý jak blesk a v rouchu bílém jako sníh) sestoupil z nebe, odvalil ten balvan, jímž bylo těžko hnout, a udělal si z něj sedátko. Strážci (další postavy) z toho byli strachem bez sebe. Když přišly ženy, anděl jim řekl: "Vy se nebojte. Ježíš zde není, šel do Galileje." Ženy opustily hrob (co by tu taky dělaly, když je Ježíš pryč) a hle, Ježíš je potkal a pozdravil je.

Všecko je tu naruby: Mrtvý není v hrobě, anděl není v nebi, hlídači nehlídají, lidem, kteří v pátek nad Ježíšem vyhráli, to už v neděli není nic platné. Ježíš tu pryč není, a přitom vlastně je, jak ženy vzápětí zjistí. Kde jsem měl jasno, tam je zmatek, ale kde byla jednou provždy tma, je oslnivé světlo. A vzkaz: „Nebojte se!“ Což se snadno řekne, ale já se na povel strachu zbavit neumím. Ale on to není povel. Spíš ujištění, že do všech našich věcí má odteď někdo co říct: někdo, z koho nemluví obvyklá lidská bezohlednost a unese naše nejistoty a prohry a nezdařenou minulost a pochybnou budoucnost. V žádném hrobě lidských nadějí ho nenajdete, je jinde, šel napřed, je před vámi.

III. Setkání na smluveném místě

„Nikdy jsem se s Ježíšem nepotkal,“ napsal po pravdě člověk jménem Pavel, co se mu říkalo apoštol. „Nikdy jsme se nepotkali, a přece jsem se s ním setkal. Nebylo to z mé vůle, to setkání jsem si nenaplánoval. Dost mě to změnilo: získal jsem životní naději a radost ze života, jaké si ani nezasloužím. Tak to беру tak, že je to z Boží milosti. Protože milost přece říkáme právě tomu, když si

nic moc dobrého nezasloužím, a přece to od Boha dostávám.“

Takhle to Pavel pochopil: že je svět vzhůru nohama a my se nemáme bát. Vzhůru nohama bývá svět z různých příčin, ale v tomto případě je to díky Bohu. A bát se nemáme proto, že jsme nezaslouženě a darem dostali takový život, který nepatří do hrobu, a máme šanci se ho chopit.

Pavel pak vyjmenovává, kdo všechno se takhle setkal s Kristem - Petr a ostatní učedníci, pět set bratří najednou, potom Jakub a další... Ti všichni se nově setkali se smyslem svého života a porozuměli, že nemají balzamovat a uctívat minulost a mají se chopit šance na životní naději, jakou si ani nezaslouží. Ten výčet jmen je tu jako ukázka, že je tu pozvání, které taky můžete přijmout. Kam se v životě vrátíme, tam ta možnost je: v Galileji roku 30, v Jihlavě v 21. století, prostě pořád.

Kdyby chtěl Pavel vyjmenovat lidi, kterým není co vytknout, byl by s tím brzy hotov: nikdo takový není. Ti, kdo nás znají zblízka, by mohli vyprávět (ti, kdo nás znají zpozzdálí, o našich chybách s chutí vyprávějí, ale mlčeti zlato). Každý máme na kontě všelijaké mínusy, kterými se není co chlubit. Ale k životu patří taky láska a odpuštění a spolehlivost a právě ty do hrobu nepatří.

Vypravěč Marek to všechno nadepsal počátek evangelia. Jak to bude pokračovat, to se uvidí, ale měli byste být u toho, míní Marek. Život není cesta od ničeho k něčemu, ale vždycky má před sebou naději. Tahle darovaná a nezasloužená naděje se předává jen osobně a když je zaručena důvěrou. Nebojte se a předávejte ji lidem a nezapomeňte přitom ani na sebe.

Bůh vám svou milostí dává životní naději a zve vás, abyste byli pevní a abyste měli podíl na jeho spolehlivosti. Kéž vás chrání před větším trápením, než unesete. Kéž vám dá dost síly, abyste svědčili o tom, co pro lidi dělá. Umyl vás od hříchu, protože mu na vás záleží, a jeho požehnání vás provází životem. Amen.